

KOSCEL'ANKA

obecné noviny

Noviny občanov obce Kostol'any nad Hornádom

roč. XL, číslo 2

august 2014

Sviatok sv. Cyrila a Metoda u nás už tradične patrí okrem slávania sv. omše v kostole aj turistickej vychádzke k prameňu *Irenka*, ktorú organizuje obecný úrad v spolupráci s hasičmi. Nebolo to inak ani tento rok a v sobotu 5. júla vyrazili účastníci od obecného úradu lesnými cestami cez *Hrabinu* okolo *Pytakovej* a cez *Kováčovú* až k cieľu. Účastníkov mohlo byť aj viac, veď počasie bolo pekné, prechádzka je zdraviu prospešná a dokonca aj guláš s pivom boli úplne zadarmo. Napriek tomu účastníkov bolo len okolo 40. Nevadí, snáď na ďalší ročník sa pridajú aj ďalší. Deti, ale aj dospelí mali možnosť zasúťažiť si v rôznych disciplínach, ktoré pripravila Denisa Šoltésová s rodinou. Atraktívna bola najmä strelba zo vzduchovky. Prijemné posedenie, chutný guláš, pivo, občerstvenie, hry a spev pri harmonike, aj takýto bol ďalší ročník Pochodu k Irenke. Dovidenia o rok...

Anton Medvec

Škôlka

Opäť vám prinášame novinky z našej materskej školy. Druhá časť školského roka nám ubehla veľmi rýchlo.

Vo februári sa naša škôlka zmenila na rozprávkovú krajinu, plnú rôznych masiek. Zažili sme deň plný zábavy a tanca.

V marci sme svoju pozornosť venovali knihám. Naučili sme sa ako vzniká kniha, ako sa ku knihe máme správať. Dokonca sme si z domu do škôlky priniesli svoju najobľúbenejšiu knihu, aby sme ju mohli ukázať svojim kamarátom.

V apríli sme sa chystali na veľkú noc. Oboznámili sme sa s tradíciou Veľkej noci a nami zhotovené veľkonočné kraslice, kuriatka a zajačikovia zdobili našu školu po celý veľkonočný čas.

V máji sme sa pochtivo pripravovali na slávnostné vystúpenie ku Dňu matiek. Každý z nás miluje svoju mamičku a preto sme boli veľmi šťastní, že sa na naše vystúpenie prišlo pozrieť mnoho ľudí.

Začiatok júna patrí nám, deťom. Svoj deň sme si užili do sýtosti. Bol to veľmi zábavný deň. Naháňanie chvostov, hľadanie žabiek na školskom dvore, prenášanie vody, to bola len časť súťaží, ktoré pre nás pani učiteľky pripravili a ktoré sa nám veľmi páčili.

Na konci júna sme sa rozlúčili s našimi predškôlkami. Tí museli v rôznych úlohách preukázať, že sú pripravení plniť úlohy prvého. A veruže, všetci pripravené úlohy zvládli, a tak ich mohli pani učiteľky pasovať za prvákov. Rozlúčková pieseň a rozlúčkové básne našich „veľkých“ kamarátov síce vniesli trošku smútku, že sú v našej škôlke s nami posledný krát, no všetci im želáme, aby sa im v škole darilo a aby na našu škôlku nikdy nezabudli.

Tak to boli posledné správy v tomto školskom roku. Želáme vám všetkým, krásne prežité prázdniny.

Deti materskej školy

Spoločenská kronika

Jubilanti

Juraj Dudek 6. 4. 2014 (90)

František Hlubeň 30. 7. 2014 (80)

Srdečne blažujeme!

Narodení

Alexander Albert 28. 4. 2014

Michal Kristan 17. 7. 2014

Vítajte medzi nami!

Zomrelí

Ján Andrejčák
4. 8. 2014

Ondrej Hrabinský 14. 8. 2014

Odpočívajte v pokoji!

Aktuálna informácia ku kanalizácii

Výstavba kanalizácie v obci Kostolany nad Hornádom sa realizovala v rámci spoločného projektu s obcou Družstevná pri Hornáde podporeným z prostriedkov Regionálneho operačného programu Európskej únie. Termín ukončenia projektu bol stanovený na január 2014. Napriek tomu, že v Kostolanoch sa stihlo do príslušného termínu kanalizáciu dobudovať aj vrátane definitívnych výspraviek komunikácií, nebolo možné pristúpiť k jej kolaudácii vzhľadom na to, že v susednej Družstevnej pri Hornáde dielo nebolo dokončené. Zhotoviteľ diela firma Eiffage Construction SR požiadala príslušné ministerstvo o predĺženie lehoty zhotovenia, a to hneď dvakrát. Aktuálny termín je koniec mesiaca august 2014. Po zdĺhavých rokovaníach sa podarilo vybaviť osobitné kolaudačné konanie pre našu časť stavby, aby obec naďalej nedoplácala na oneskorenie susednej Družstevnej a kanalizácia mohla byť spustená do prevádzky. Kolaudáciu vykonáva Okresný stavebný úrad Košice a prebieha od pondelka 11. 8. 2014. Po jej ukončení sa bude možné napájať na kanalizáciu, o čom občanov budeme včas informovať.

Ocú

Keďže sa nám množia divoké skládky a likvidácia stojí nemalé finančné prostriedky, ktoré sa premietnu do poplatku za komunálny odpad, chceme pripomenúť obyčajné kompostovanie, ktoré bolo donedávna úplne bežné v každej domácnosti. Dnes je trend všetko vyvážať z dvora, či konáre, trávnu alebo burinu. Pritom to vieme v rámci dvora spotrebovať. Konáre sa dajú posekať a spáliť na ohnisku. Burinu a trávnu vieme kompostovať a máme aj výživný materiál pre ďalšiu úrodu.

Preto sme pripravili článok z ABC záhradkára ako kompostovať v záhrade.

S prácou v záhrade je spojené aj kompostovanie. O tom ako správne založiť kompost, čo všetko môžete kompostovať, kam je najlepšie umiestniť kompost v záhrade, o tom všetkom budú najbližšie riadky.

Na začiatok by sme si asi mali objasniť, čo to slovíčko kompost vlastne znamená. Kompostovanie je prírodný proces, pri ktorom sa pôsobením mikroorganizmov, vody a kyslíka, organický odpad rozkladá na humusové látky. Dobré pripravený kompost pomôže našej pôde, tak napríklad, ak je v záhrade príliš ťažká pôda, kompost zvýši jej vzdušnosť a dovoľí vode ľahšie pretekať. Ak je naopak pôda príliš mäkká, zvýši súdržnosť, zmenší riziko vysychania a prepúšťania vody. Kompostom sa dosiahne prírodné hnojivo, ktoré je nielen lacné, ale navyše aj ekologické a šetrné ku prírode.

Na kompostovanie môžete použiť všetko, čo sa v záhrade nájde, ale aj v kuchyni. Do kompostu môžete dať takmer všetko, čo nám padne pod ruku, ako je pokosená tráva, burina, polámané konáre, šupy zo zeleniny a ovocia, ale napríklad aj zemina z kvetov, opadané kvety. Naopak ak má kompost slúžiť, nemali by sme do neho dávať plasty, kovy, textil, chemikálie, sklo alebo farby.

Kompost je skvelým hnojivom v jesennom období, pretože dodá záhrade potrebné živiny a za to sa nám kvetinové záhony na jar poďakujú svojou nádielkou.

Určite vás napadá otázka, že kam správne umiestniť svoje kompostovisko. Najlepšie miesto je vzadu v záhrade, kde je ukryté pred zrakmi návštevníkov. Pokiaľ je to možné, malo by byť v polotieni, nie je správne, ak na kompostovisko praží celý

Kompostovanie v záhrade

deň slnko. Cesta na kompostovisko by mala byť dobre dostupná za každého počasia, chodník by mal byť spevnený, aby sa nám na ňom nešmykalo v prípade dažďa.

Ideálne kompostovisko by malo mať dve oddelené časti:

Prvú, kde sa bude ukladať a premiešavať rastlinný odpad vhodný na kompostovanie, a druhú, kde bude sústredený hotový kompost. Bočná a zadná strana kompostoviska by mala byť pevná, ale predná časť je lepšie, ak je odkrytá. A ak chcete dosiahnuť pekný vzhľad aj v okolí kompostoviska, môžete v jeho okolí vysadiť rastliny, ktoré ho opticky zakryjú. Na dedinách často vidieť v okolí kompostoviska nasadenú bazu alebo rôzne popínavé rastliny.

Ak si kompost nevieme založiť sami, netreba hneď zúfať. U nás si môžete vybrať z niekoľkých druhov kompostérov, ktoré majú rôzne tvary a veľkosti. Pri jeho kúpe by sme sa mali zamerať na to, z akého materiálu je vyrobený. Veľmi dôležitá je aj jeho hmotnosť, a tiež koľko má prevzdušňovacích otvorov. Veľmi dobrými pomocníkmi pri kompostovaní sú aj záhradní pomocníci ako záhradné drviče alebo štiepkovače. Záhradné drviče nám uľahčujú prácu pri odpratávaní konárov, zvyškoch živých plotov, kríkov a iného odpadu.

Spracované podľa www.ABCzahradkar.sk

Hlučnosť v obci

Popri zvýšenej sa frekvencii nákladnej dopravy za účelom prepravy stavebných hmôt z lomov Hradová, Malá Vieska či Trebejov, ako aj drevnej suroviny z lesov, je osobitným problémom aj hluk spôsobený železničnou dopravou na trati samotnej a cez železničný most ponad Hornád. Uvedené skutočnosti potenciálne negatívne vplývajú na zdravie občanov.

Na základe obhliadky lokalít, kde hlučnosť pôsobí v najväčšej intenzite uskutočnenej za účasti oblastného hygienika železníc sa uskutočnia merania decibelov hluku pri obytných domoch na Sokol'skej ulici, Staničnej a Železničnej ulici a pri mlyne. Hlučnosť spôsobujú najmä nákladné vlaky a rýchliky prechádzajúce cez most. Hlučnosť je závislá od momentálnych poveternostných podmienok.

Daný problém je zapracovaný do riešenia aj v územnom pláne, ktorý v súvislosti s modernizáciou železničnej trate na rýchlosť 160 km/hod. rieši protihlukové zábrany a rovnako sa ráta aj s vymiestnením nákladnej rampy dolomitických pieskov pre U.S. Steel a takisto s preložkou štátnej cesty ešte pred obcou a jej mimoúrovňovým križovaním so železnicou a napojením sa na súčasnú cestu pred cestným mostom pri Družstevnej pri Hornáde. Výstavba nového úseku železničnej trate a s tým súvisiacich zmien je však v rukách vládných kruhov.

Ján Klesa

Vážení čitatelia,

na stránkach našej Koscelanky sme sa rozhodli dať priestor aj literárnej tvorbe tunajších rodákov. Začneme našou najznámejšou rodáčkou – spisovateľkou Máriou Kočanovou, rod. Mártončíkovou. Jej životnú dráhu si nebudeme pripomínať, veríme, že je už mnohým známa a bola jej venovaná aj kapitola v publikácii *Kostoľany – lastovičie hniezdo v Božej dlani*. Pozastavme sa však pri jednom jej diele s názvom *Ukradnuté šťastie* (1943). Ide o zbierku noviel, ktoré autorka napísala pod vplyvom skutočných životných udalostí. Tie buď zažila na vlastnej koži, alebo bola ich svedkom. Zbierka obsahuje aj príbehy, ktoré sa odohrali v jej rodisku v Kostoľanoch, resp. sú s Kostoľanmi späté. Postupne ich budeme prinášať v tejto rubrike. Sú vzácne, pretože pre širokú verejnosť sú už dnes nedostupné. Kočanovej kníh je už len zopár, a aj to len v súkromných knižniciach.

V tomto čísle je to poviedka *Janiček*. Ide o skutočný príbeh, ktorý sa mohol odhrať v Kostoľanoch niekedy v rokoch 1915 – 1920. Tak, ako väčšina príbehov zo zbierky *Ukradnuté šťastie*, končí smutne a tragicky. Je potrebné si všimnúť literárne spracovanie poviedky, plné prirovnaní, symbolov, opisov, ktoré sú obdivuhodné a pre Kočanovej tvorbu typické. Nuž, posúďte sám, milý čitateľ:

Mária Kočanová: Janíček (z knihy *Ukradnuté šťastie*, 1943)

Sedeli sme s deťmi vyšších ročníkov na svahu kopca. Chystali sme sa kresliť rieku Homád do náčrtníka. Deti sa rozhmýrili po svahu ako mravce. Vyberali ceruzky, gumeny, pritom pokradomky šantili. Boli rozjarené a pošteklené májovým slnkom.

Ja som sa zahľadela a započúvala do šumu rieky. Bola neobyčajne velebná a tichá. Jej hladina bola prikrýta kobercom belasej oblohy. Neďaleko nášho kopcaklenul sa cez ňu železný most s koľajnicami. Trochu ďalej sa jej riečište krúžilo okolo malebnej skaly, na ktorej stál štíhloveží dedinský kostol. V širokom riečišti sa tak jasne odzrkadlili belasy blankyt a skala s kostolom, že len pri kraji visiace štíty Slanských vrchov nám prezradzovali, pokiaľ siahao obraz a pokiaľ odzrkadlená skutočnosť.

Zamyslela som sa: Aký nádherný je tento zrkadlový koberec. Všade jasot, neha sa modrie a Boh sám vie, aké nebezpečné hlbiny skrýva táto rieka...

Za skalou stála hať, na ktorej stroskotala tichá velebnosť rieky. Rozhnevaná nad ľudskou špekuláciou ohromným hukotom, praskotom drala sa drevenou ohradbou, a zlopovešne hučiac, kĺzala sa dolu betónovým múrom. A damo mala tam zvončekmi a nežnými nezábudkami vrúbené brehy. Nepobavila sa s nimi, neodzrkadlila ich obraz. Ba naopak! Jedovaté peny kydala vôkol, ktoré blízko hate celé periny tvorili.

Detský smiech ma vyrušil z dúm.

– Nože, nechajte už to šarapatenie! Pozrite na rieku, aká je dnes velebná a krásna. Všimnite si to čisté zrkadlo, kvetmi venčený breh, pozorujte jej oprávnenú zlosť pri hati a každý nech nakreslí do náčrtníka to, čo ho z tých krás najväčšmi upútalo.

50 párov detských očí uprelo sa na hladinu rieky. Zbierali jej krásy a pôvaby do kytíc, podľa Tolstého metódy. Každý to, čo sa mu najviac páčilo. Svojím živým pozorovaním ma prekvapili a s chuťou som sa dala do práce, opravovala a povzbudzovala, odhaľujúc nové a nové krásy. Vtom nás vyrušil spev troch malých chalanov, susedovho Paľka, Miška a Janička. Šli objatí a drobní, že ich sotva bolo vidieť z kúdolu prachu a veselo ťahalí akúsi šarišskú melódiu.

Malý, trojročný Janík nevedel ešte poriadne nôtiť, iba k refrénu sa zavše pridružil:

– Džina lasa, buma lasa, bumbumbum!

Zletela som k šarvancom z grúňa, lebo som ich mala veľmi rada. Najmä malého Janíka, ktorý mi raz vyznal lásku.

Bolo to raz po vyučovaní. Sedela som pod morušovým stromom na dvore a chystala som čerešne na zaváranie. Janičko so spevom sa bavil na ceste a keď zočil vábivé ovocie, vypustil z úst stáleho svojho sprievodcu a prihopkal ku mne. Usadil sa pekne na lavičke a chvíľočku mlčal. Keď som ho nechcela zbaďať, začal kopat' nožičkami, vzdychať, paličkou poklepkávať, ale keď ani to nebolo účinné, začal svojím najmilším hlasom:

– Pani! A ja ich tať lád...tať lád mám...

Aležeh, huncúta, ako sa vám vynášiel... ved' také vyznanie lásky musím honorovať. Dala som mu za hrst' čerešní, ale tieto čoskoro zmizli v dobre konštruovanom mlynčeku. Zasa sa len hniezdil, pokašliaval, poklepkával, ale ja nič, ja čakám, ako si pomôže. A veruže neprišiel do pomykova.

– A vy viete čo, pani, ja ich ešte väčšmi mám lád...ja vás tať mám lád, ako túto pajičtu.

Ktože by mu vedel odolať, keď ho prirovnáva k takej malej paličke, ktorú by nedal ani za svet. Znovu som ho obdarila čerešňami. Láska medzi nami rástla, až kým aj posledný kus nezmizol z košíka.

K večeru dom dostala návštevu. Chcela som sa pochváliť Janičkovou láskou a vravím mu:

– Janík môj, nože povedz, ako ma máš rád!

– Pleco sa pýtate, šak už nemáte čerešne!

Vtedy som si ho obľúbila pre tento peľ nevinosti, pre túto pravdičku ktorá iba v detských ústach má svoj príbytok. Neskoršie ujala som sa všetkých troch šarvančov. Bola mi háčankou celá rodina. Bieda ich tlačila azda najväčšmi v dedine, oni však so smiechom a spevom sa v nej chrapotili. Mali otca lotra, pijana, iba matka, robotníčka ich živila. Volali ju spevavou Dorou. K nám často chodila pre zemiakové kožky. Povedala, že má tri prasce. Našej služke Polone nijako sa to nepozdávalo, keďže ani chlieva nebolo vidieť pri chalupe, ani kvičať ich nebolo počuť.

(pokračovanie na nasledujúcej strane)

(pokračovanie z predchádzajúcej strany)

Raz ich vystriehla a prišla na tajomstvo. Dora umyla kočky, obvarila, vykudla na misu, potom zavolala na „prasatá“, ktoré sa volali: Palko, Miško a Janičko. Deti sa s chuťou dali do jedla a z ich chalupy stále sa ozýval smiech a veselý spev. Všetci traja boli červení ako pivónie a buclatí, ako by ich bola mať mandľami nachovala.

Často som sa zamyslela nad tým, kde sa skrýva v mizemých kožkách toľká životná energia, zdravie, veselosť a bystrosť umu. Bolo by ich načim chemicky rozobrať a urobiť z nich esenciu a zaštepíť ňou deti zámožnejších rodičov, ktoré chovajú vajčkami, maslom, kurencami a predsa sú málokrvné, bledé a bez chuti k učeniu, kým Palko, najstarší z veselých šarvancov, školáčik I. triedy, zahanbí v počtoch hociktorého kamaráta v II. ročníku.

Veru, tie kočky zrejme hovoria o tom, že divy ešte nevymizli zo sveta.

Keď som zletela z grúňa, Janičko, môj miláčik nechal svojich bratíkov a priamo letel ku mne. Mal tváričku zamazanú čiernymi morušovými plodmi. V duši som ho videla, ako d'obkal so sliepkami „čieme jahody“ na našom dvore, kým sa vydal

na cestu k Homádu. Podnosom mu svietili dve biele s v i e č o č k y, z modrých nohavičiek mu visela zašpinená zástavka, ktorá nedostatočne kryla ružové tielko, slovom, bol to akurátny dedinský junáčik.

– Janičko, – povedám mu, – pozri, dám ti tento cukrík a zaspievaj mi ešte raz tú pesničku.

Janík sa usmial na cukrík a plným hrdielkom zanôtil: – Dzina lasa buma lasa, bum bum bum!

Potom sa ozval Hornád a zamumlal z neznámej hlbiny: uuúm, uuúm, uuuum...

Bol to taký záhadný hlas, až mi mráz preoral chrbtom. Janičkovi sa asi zapáčilo dunenie starého Homádu, lebo sa obrátil čielkom k rieke a ustavične kričal: Dzina lasa, buma lasa, bum bum bum! Hihihhi sypal sa potom strieborný smiech na hladine riečnej.

V hĺbke rieky stále čosi nebezpečne mrmľalo, dunelo, zunelo, až mi začalo byť úzko okolo srdca. Len čo sa ozvala rieka so svojím tajomným mrmľaním, zatrepotal mi v duši akýsi nepokoj... Vystrela som ruku, aby som zatvorila šebotavú hubičku, ale v polceste sa mi zastavila. Smiala sa tam taká naivná detská radosť, že mi ju bolo ľúto zotrieť. Napokon Palko nasilu odviedol Janička a ja vrátila som sa k deťom.

Ťažoba v srdci ma už neopustila. Dívam sa za šarvancami, až kým ich zákruta cesty nezhltila. Stále ma čosi pobádalo, aby som utekala za Janičkom, aby som ho neopustila. Nepokoj v duši za každým krokom rástol a nevedela som mu dať podklad. V mysli som zaletela k domovu, či sa tam niečo nepovodilo. No oheň som nechala vyhasnutý a hladenie es nemala slúžka. A predsa, čosi ma tak ťaží a nedá pokoja. – Mala som aj inokedy takéto

predtuchy, za ktorými zavítalo nešťastie... Ale prišli večer, za súmraku, vnikli do srdca hlasom severáka a teraz je deň, všade jasot a rozkvitnutý máj spieva svoje najjemnejšie piesne. Prečo sa rozprestiera v duši mystická, krvou a zlatom kropená jeseň?

Žiaci ma čakali uradosení. Opretky sa chvastali nakreslenými krásami, nazbieranými okolo rieky. Mne sa duša na tie krásy zatriasla... vedela som, že sú ukradnuté... Pod belasým zrkadlom striehne nebezpečenstvo... smrť... A v ušiach mi zaznela ozvena onoho hrozného dunenia...

– Nie, deti, dnes nekreslíme riekku. Namiesto Homádu zachytíme železničné koľaje, ako sa v dialke zužujú. Je to dobrý príklad na cvičenie perspektívy, ktorá sa kreslí takto...

Žiaci sa začudovali. Prečo je tá zmena, – hovorili ich oči, – veď nedávno ste sa za riekku oduševňovali... ale nikto ani muknúť nesmel. Asi bolo niečo v mojom hlase, čo im odseklo vravu.

Toto ma znovu znepokojovalo a plným prúdom som sa oddala práci: teda, pozor. Perspektíva sa kreslí takto: urobíme jeden bod, na to potiahneme vodorovnú čiaru

a ostatné čiary v tom jednom bode majú sa súmerne stretnúť...

Deti kreslili mechanicky, bez obvyklého oduševnenia sa. Ja som im usilovne pomáhala, opravovala, vysvetľovala, až zrazu mi srdce znovu splašeno zatrepotalo... na ceste sa

znovuzjavili chlapci – ale už bez Janíka.

– Palko, – pýtam sa zdesene, – kde ste nechali Janička?

Ójoj! Dze je už Janičko! Dakdze doma špi, – odpovedali.

To ma trochu uspokojilo, ale neskôr znovu a znovu sa vracala myšlienka: Ale veď som ho nevidela na ceste ísť domov! Azda som bola zaujatá... ale deti zaisto ho videli...

– Deti, kto z vás videl Janička ísť domov?

– Janie, ja tiež nie... odpovedali húfom.

– Ja som iba jednu ženu videl ísť tadeto ku dedine – vravel jeden z chlapcov.

– Možno, že tá žena ho vzala so sebou, preto sme nezbadali jeho návrat. Veď ináč ani nemôže byť. Cesta je iba jedna k domovu. Cez vrchy ísť nemožno a rieka je hlboká...

Žiaci dokončili prácu a zobronili o hru. Ale sotva sa ozvala staroslovenská melódia: „Hoja, d'und'a, hoja“, – znovu sa hlásilo to hrozné dunenie, znenie a vyhrážanie z hĺbky Hornádu, a duša moja bôľne zatrepotala.

– Smiešna vec, ba povera, – odháňam desivé myšlienky. Veď Hornád mlčí, iba betónové steny odrážajú hlas pod železničným mostom...

I daromné je mudrovanie, darmo vidia oči každodenný fyzický zjav, keď je duša nespokojná. A čosi v nej zašepoce: – Áno, Homád mlčí... je krotký a tichý... ako tmavý hrob...!

Srdce sa plní strachom úzkosťou pri každej ozvene, odrážajúcej sa od hlbociny riečnej. – Deti, nechajte spev, – zakričím ostro, – nemôžem ho zničiť.

(pokračovanie na ďalšej strane)

(dokončenie poviedky z predchádzajúcej strany)

Všetci zrazu zamĺkli. Táto neprirodzená tichosť bola ešte neznesiteľnejšia. Bola naplnená hlasom hrôzy a strachu. Človek v neobyčajnej nálade si ani nevie predstaviť výrečnosť a ťažkosť ticha, a najmä ticha masy...

Zavelila som na odchod. Čosi ma ustavične hnalo preč a preč...

Sotva sme prišli do dediny, už sa nám zjavil Palko a Miško. Sedeli pod krížom a plietli košík z vrbových prútikov, nazbieraných na brehu Homádu.

– Kde je Janičko? – pýtam sa netrepežlivo.

– Ved' som už raz povedal, že je doma, – odvetil ľahostajne Palko.

– Ako len mohol prejsť okolo kopca, keď sme ho nevideli. Azda ho teta vzala?

– Nie teta, ale voda ho vzala a tak s ním uháňala, však Miško?

– Uhm! – prisvedčoval druhý mudrák.

– Ččo to vravíš!!! Utopil sa?

– Čoby utopil! Ani vyjsť nechcel z vody. Ešče nám aj rukou kýval, šak Mišo?

– Aj čaptu sme mu videji, jat pjávala po vode. Ja som za ním kjičaj, aby vyšiej pji mjerne na schodoch, – vysvetľoval Miško.

– A ja som za ním hodil kľúč, aby si mohol otvoriť dvere do izby.

Neviem si teraz spokojnou hlavou vysvetliť, ako mi mohla detská viera natoľko vsugerovať svoju pravdivosť, že som vbehla do ich dvora a volala Janička, klopala na zatvorené dvere, na oblok, že vtedy som zastala, keď všade iba tá tajomná ozvena sa ozývala na môj ustrašený hlas.

– Bože! Ved' predsa jasne povedali chlapi: Voda ho vzala... A vtedy... Janičko ... Nie! ...nie! To nemôže byť...že by tá milá hlavička...tie spevavé ústočká...už...Ale kdeže by! To sa len nemohlo stať?!... A ten strieborný hlások... naveky... Nie...nie! To je nemožné...!

Utekala som k susedom, chcela som sa dopytovať, ale všade boli dvere zamknuté, každý na poli pestuje chlebič, podstatu života. Stále okolo živobytia miništrujú, vyrábajú pokrm, aby si život zabezpečili, ved' je beztak krátky, preto vzácny...

Bežala som teraz s celým krdľom detí ku mlynu. Poplašila som melúch, a keď porozumeli o čo ide, mlynár odrazil vodu a všetci sme utekali proti prúdu Homádu. Sotva sme sa približovali kuhati, už zďaleka sa modrila Janičkova čiapočka... A neďaleko nej medzi perinami pien čosi kolíše rieka... Oj, ved' je to Janičko...! Ukrutná rieka sa smeje, rehlí... až srdce puká od bôľu...

– Ach, – bodlo ma do srdca... – ved' som vedela, ved' som počula, ako ho hlbiny volali...ved' zunela a dunela tá zlopestná rieka, ako dravý pes pred útokom... A ja som to počula, ba videla, ako žiadostilo sa jej jeho ružovosť a olúpila ho o ňu. Zapáchil sa jej jeho strieborný hlások ukradla ho naveky... Tam ho má schovaný v tajných víroch a krútnavách.

A ja som to videla. Držala som mu ručičku, mala som v srdci nepokoj, akési vnuknutie a neuchránila som ho... a teraz ma svedomie pichá, rozrýva dušu a nedá pokoja...

Kým som ja zápasila s hlasom svedomia, zatiaľ praktické ženičky vylovili Janička, umyli, poutierali a uložili na kvetnatú pažiť.

– Načo tu bedákať, – povedali, – Pán Boh dal, Pán Boh vzal, a všetci taktôpjdeme... Potom ho odniesli domov a keď mlynár vyvážil zatvorené dvere, obliekli Janička do sviatočného viganka a uložili na posteľ.

Palko s otvorenými ústami sa díval na nich dajakým divným ľaknutím v očiach. A keď Janičko pekne vyobliekaný ležal na posteli medzi voňavou materinou dúškou a nezábudkami, uspokojil sa, a pristúpiac k posteli vravel: – Janičko, čože spíš toľko? – Ved' mama už čoskoro príde z Košíc, donesie cukrík... a pozri, aký som ti košík uplietol... Vstávaj...

Nemohla som sa nato dívať. Vyšla som z izby a cez otvorené okno dobehli ma slová jednej ženičky:

– Nechaj ho, Palko, nech si spokojne buvíka... On sa už viac neprebudí... odišiel ďaleko, ďaleko až tam hen, k hviezdíčkám... ku Pánbožťákovi.

Kríž je znakom spásy

Pri hlavnej ceste do Košíc, na odbočke do Kavečian je postavený kamenný kríž, ktorý vyhotovil a postavil náš rodák Ján Sabol. Kríž je náhradou za drevený kríž, ktorý náš rodák postavil z vďaky za Božiu ochranu, ktorá sa mu dostala po ťažkom úraze. Vo štvrtok 3. júla 2014 ho vysvätil náš pán dekan Stanislav Stronček, správca tunajšej famosti. Pán Boh zaplať!

-OS-

Nový kríž posvätil dekan vdp. Stanislav Stronček

Čo je nové v Dobrovoľnom hasičskom zbore Kostol'any?

Milí hasiči, občania!

Prináleží nám poinformovať vás aj o aktivitách miestneho dobrovoľného hasičského zboru. Už na výročnej schôdzi bola avizovaná snaha zorganizovať hasičskú brigádu. Tá sa napokon aj uskutočnila dňa 11. 5. 2014. Hasiči sa pustili do úpravy verejného priestranstva na začiatku obce—Košíckej ulici od mlyna ku škole. Podarilo sa vysadiť stromoradie líp popri chodníku. Brigády sa zúčastnilo 17 členov DHZ i nečlenov. Zúčastneným ďakujeme a tešíme sa na ďalšie aktivity pri zveľadovaní našej obce. Potom ešte rodiny Martina Záhumenského a Maroša Dénera upravili terén a zasiali trávu.

Ešte pred brigádou si hasiči uctili sviatok sv. Floriána sv. omšou a poklonou pred sochou sv. Floriána—patróna hasičov.

Radosnou správou je aj to, že sme ešte pred niekoľkými mesiacmi zabezpečili zaradenie nášho hasičského zboru do B skupiny v rámci celoplošného rozmiestnenia síl a prostriedkov hasičských jednotiek, čo nám umožnilo uchádzať sa o finančnú podporu vo výške 2 000 Eur. Príspevok nám bol pridelený a zaslaný na účet. Prostriedky je nutné prečerpať do konca mesiaca august. Z účelových prostriedkov, ktoré sú určené na výstroj a materiálno-technické zabezpečenie zborov, nakúpime niekoľko zásahových odevov, zásahovú obuv, rukavice, opasky, ale aj chýbajúce veci ako záchranné a záchytné laná, prúdnice, prevody, vedrá, lopaty a iné. Štátna podpora pre dobrovoľné hasičské zbory by mala pokračovať aj po ďalšie roky a veríme, že výrazne napomôže pozdvihnúť úroveň nášho DHZ. Sme radi, že sme túto príležitosť nepremeškali a využili možnosti, ktoré by mali otvoriť cestu pre ďalší prísun prostriedkov.

Chceme sa však ešte obrátiť aj na vás, milí občania, najmä mladí, ktorí máte záujem o hasičstvo. Ide o zaujímavú športovú disciplínu plnú zábavy, hier, zážitkov a nových kamarátstiev. Hasičstvo je atraktívne aj pre dievčatá, môžeme vytvoriť okrem chlapčenského družstva aj družstvo dievčenské. Pokojne sa prihláste.

Mgr. Anton Medvec—podpredseda DHZ

KOSTOL'ANY NA STARÝCH FOTOGRAFIÁCH

Mostíková debata...

Dnes prinášame fotografiu, ktorá nie je až tak stará, no už patrí k minulosti. Je z času krátko po osamostatnení Kostolian (s ešte neupraveným obecným úradom).

V Kostol'anoch bolo a je tradíciou len tak v debata postávať na mostíkoch. Po krčme sú u nás najdôležitejším komunikačným miestom. Deje sa tak najmä po nedeľnej svätej omši. Práve na mostíkoch sa stále rozoberali aktuálne problémy, politika a dá sa povedať, že na mostíkoch sa dojednávalo oddelenie Kostolian. Nová generácia nahrádza staršiu, mostíky však ostávajú a veríme, že nekonečné diskusie budú na nich pokračovať aj naďalej...

-AM-

Klub dôchodcov

Oslava na školskom dvore a jubilantky

Májová oslava

Dňa 10. 5. sa členovia klubu dôchodcov zišli na školskom dvore už o 9. hodine doobeda, aby pomohli pripraviť ingrediencie na guláš, ktorý pod vedením M. Tótha varili niektorí naši muži. Kým sa guláš varil, prebehla riadna členská schôdza, na ktorej predsedníčka klubu hodnotila činnosť klubu od poslednej schôdzy, ktorá bola 2. 2. ako výročná.

Okrem kurzu servítkovania a výstavy "Práce šikovných rúk" sme sa zúčastnili brigády pri krížovej ceste (20 ľudí) dňa 5. 4. a brigády na fare 14. 4. (15 členov).

Okrem toho sme zablahoželeli jubilantkám, ktorými boli Katka Rendošová (75) a Emília Vachaľová (65). Na napечených koláčoch a ostrom, ktoré doniesli jubilantky sme si pochutnali spolu s kávou a posedeli sme si, kým sa guláš nedovaril.

Nakolko sa v tento deň slávil aj Deň matiek, starosta sa prihovoral ženám a matkám a daroval každej kvet. Ženy kvety následne venovali do kostola na výzdobu.

Výlet na kúpalisko

Po brigádach a výstave sme si konečne mohli dopriať aj oddych. Preto sme odišli 25. 6. do Maďarska – Sarospataku na kúpalisko, aby sme sa okrem oddychu mohli aj okúpať, alebo len tak vymočiť naše kosti v teplej vode. Každému z nás to iste dobre padlo. Aspoň deň, keď nemusíme doma variť a upratovať, ale len tak sedieť, alebo ležať a klebetiť. Počasie bolo ako na objednávku, ani príliš horúco, ani zima, ani dážď. Cestou sme sa zastavili v maďarskom TESCO, porovnali sme ceny, niečo sme kúpili pre vnúčatá a na kúpalisku sme

▲ Oddych na kúpalisku v Maďarsku

◀ Upratovanie farského úradu

▼ Jubilantky

boli prví. Bolo málo ľudí a v bazénach bolo super. Čakajú nás prázdniny a s nimi aj starostlivosť o vnúčatá, keď naše deti budú v práci. Takže tento oddych sme si zaslúžili.

Dňa 27. augusta si dôchodcovia výlet na kúpalisko zopakovali.

Členská schôdza

V nedeľu 10. augusta 2014 sa zišli členovia klubu dôchodcov, aby si spolu troška posedeli, zaspievali a oslávili jubilantky, ktoré tentoraz boli: Viera Chrenová (65) a Anna Knapová (70). O dobrú náladu sa postaral aj Peťo Brutovský hrou na harmonike. Ženy si s ním zaspievali a pri výborných zákusoch, trocha ostrom a káve si spríjemnili nedeľňajšie popoludnie. Bel'íše a iné kysnuté koláče upiekla a doniesla aj Helenka Trojčáková, ktorá presne v nedeľu oslavovala svoje narodeniny, hoci nie jubilejné.

"Všetko najlepšie jubilantky!"

Oľga Sabolová

Pri príležitosti roku Sedembolestnej Panny Márie sa v termíne od 30. 5. 2014 do 1. 6. 2014 v našej farnosti uskutočnila púť na významné miesta: Máriapócs – Vyšehrad – Ostrihom – Budapešť – Veszprém – Stoličný Belehrad – Blatnohrad – Szombathely – Marianka – Šaštín.

Púť v roku Sedembolestnej Panny Márie pod vedením vdp. dekana Stanislava Strončka

Púť sa začala svätou omšou na významnom pútnickom mieste predovšetkým pre gréckokatolíkov v Máriapócsi. V miestnom gréckokatolíckom chráme (bazilike) sme sa mohli pomodliť pri zázračnej ikone, ktorá na konci 17. storočia slzila. Originál ikony sa dnes nachádza v Dóme svätého Štefana vo Viedni. Táto ikona je nám veľmi blízka, pretože jedna z kópií sa nachádza aj v našej farnosti, v kostole Narodenia Panny Márie v Malej Vieske.

Ďalej sme pokračovali najkrajším ohybom Dunaja. Vyšehrad – Visegrád, kde sme videli Kráľovský palác, Salamúnovu vežu a citadelu.

Zastavili sme aj v Ostrihome, kde našu pozornosť upútala katedrála, ktorá je nazvaná aj Srdcom Uhorska, pretože tam knieža Gejza a jeho syn sv. Štefan priviedli národ do náručia Cirkvi.

Prvý deň sme zakončili prehliadkou centra hlavného mesta Maďarska – Budapešti.

V Stoličnom Belehrade – Székesfehérvári sme nový deň začali svätou omšou a nasledovala prehliadka miesta, kde knieža Gejza založil svoj rod. Tu bol pokrstený svätý Štefan a v meste v priebehu dejín korunovali 38 uhorských kráľov.

Následne sme sa presunuli do mesta kráľovien – Veszprému. Odtiaľ sme pokračovali do Blatnohradu na prehliadku archeologických vykopávok miest, kde účinkovali bratia sv. Cyril a Metod.

Posledný deň sa naša púť začala v meste Szombathely. Na tomto mieste sa narodil sv. Martin. Našej pozornosti neuniklo ani krásne súsošie pred kostolom, ktoré

Národnou svätyňou v Maďarsku je Máriapócs s milostivou ikonou Bohorodičky, ktorá v roku 1715 a 1906 ronila slzy

zobrazuje udalosť, keď sv. Martin krstí svoju matku.

Navštívili sme aj naše najstaršie pútnické miesto Marianku. Po krásnej prehliadke v tomto tichom a pokojnom prostredí, ktoré je pohladením pre telo aj dušu, sme pokračovali v púti k našej Sedembolestnej Matke Panny Márie.

Na záver púte sme mali svätú omšu na milostivom mieste, v Šaštíne, našom národnom pútnickom mieste, sme uctili našu Sedembolestnú Matku Pannu Máriu.

Ing. Gabriela Redajová

Vážení Kosceľančania, sne tu opäť, aby sme sa vám prihovoreli a priniesli vám nové informácie zo života miestnej cirkvi.

Na Kvetnú nedeľu 13. apríla sa veriaci spolu s duchovným otcom Stanislavom vybrali na už tradičnú krížovú cestu pútnikov z kostola v Kosťanoch do Malej Viesky. Doprevádzala nás i TV Lux, ktorá na konci urobila s niektorými účastníkmi aj rozhovor.

Veľkonočné trojdnie sme začali na Zelený štvrtok večer slávením svätej omše na pamiatku Pánovej večere. Pripomenuli a duchovne sme prežili Poslednú večeru Pána Ježiša a jeho hlavné a najväčšie prikázanie, prikázanie lásky. Na Veľký piatok bol počas obradov v centre našej pozornosti Kristov kríž, jeho ukrižovanie a smrť. V tento deň sme sa klaňali krížu a vzdávali mu úctu. Večer o 21. hodine sme sa znova stretli na parkovisku pri kríži so sviecami v rukách, aby sme začali krížovú cestu, ktorá viedla po jednotlivých zastaveniach, ktoré sa modlili mladí až k novému krížu na cintoríne, kde bol záver pobožnosti. Biela sobota patrila tichu Božieho hrobu. Večerné obrady vzkriesenia sa začali pôsobivým a nádherným obradom požehnania ohňa vonku pri kostole a sprievodom so zapáleným paškálom do tmavého kostola za spevu *Kristus, svetlo sveta*. Kňaz potom začal spievať veľkonočný chválospev *Exurche* a nasledovali čítania, obnova krstných sľubov, požehnanie krstnej vody, a tak pokračovala sv. omša liturgiou Eucharistie. Na konci sa konal sprievod so sochou Zmŕtvychvstalého za slávnostného spevu *Te Deum*.

O týždeň neskôr 27. apríla sme sa stretli na **odpusťovej slávnosti Božieho Milosrdenstva v Tepličanoch** v Dome smútku. Hlavným celebrantom a kazateľom bol vdp. Marcel Jurč, kaplán UPC Košice. Počas sv. omše spieval a dotváral príjemnú atmosféru sokoľský zbor mladých.

Na Tretiu veľkonočnú nedeľu a zároveň **sviatok sv. Floriána** 4. mája sme slávili sv. omšu o 9.30. hodine za hasičský zbor v Kosťanoch nad Hornádom a v Družstevnej p. Hor. Sv. omša začala slávnostnou procesiou na čele s krížom a miništrantmi a za nimi hasiči v uniformách, a so zástavou čo bolo veľmi pekné. Počas omše držali stráž a niesli obetné dary. Takto sme v tento deň všetci spoločne oslávili sviatok sv. Floriána, patróna hasičov a prosili ho o orodovanie a ochranu pred požiarom a inými živelnými pohromami.

V popoludňajších hodinách sa deti s rodičmi stretli v Pastoračnom centre na **tvorivých dielňach**, kde sa vyrábali pozdravy k blížiacemu sa Dňu matiek 11. mája.

Jednou z najväčších a najkrajších udalostí v živote našej miestnej Cirkvi bola **slávnosť prvého sv. prijímania**, ktorá bola 25. mája o 10. hodine v kostole Narodenia Panny Márie v Malej Vieske. Deň predtým, v sobotu, v kostole v Malej Vieske sa konala prvá spoveď. Deti si očistili svoje srdiečka od hriechov a pripevňovali sľizky ľútosti do veľkého červeného srdca pred oltárom. Po sv. spovedi ich rodičia obliekli do krásneho bieleho rúcha na

znak nevinnosti a čistoty srdca. Potom svoje hriechy na papierikoch spálili na znak toho, že Boh odpúšťa a zabúda na naše vyznané hriechy.

Vyvrcholením celej prípravy na detských sv. omšiach, na hodinách náboženstva a po deviatniku pred slávnosťou bola samotná slávnosť prvého sv. prijímania. Začala slávnostnou procesiou do kostola s miništrantmi, kňazom a rodičmi s deťmi. Deti kňazovi odovzdávali pemikové srdiečka, ktoré potom pri obetovaní prinášali pred oltár. Deti si sami čítali čítania i prosby. Kňaz v rámci homílie šiel k deťom pred oltár a rozvinul tému Tajomstvo premeny, o húseničke, ktorá sa zakuklila a vyliahol sa z nej motýľ a aplikoval to na deti, ktoré v tomto momente dozreli a apeloval, aby stále prichádzali do kostola a čerpali silu z prijímania Eucharistie. Po homílii si deti obnovili krstné sľuby a duchovný otec odovzdal dievčaťu krstnú košielku a chlapcovi krstnú sviecu. Pri sv. omši účinkoval aj spevácky zbor. Na konci nasledovali poďakovania v prvom rade Bohu, potom duchovnému otcovi Stanislavovi za prípravu a vedenie detí, rodičom, učiteľom, najmä pani Štofckovej a Kurucovej, katechetom a tiež animátorkám Kristínke Nigutovej a Blanke Šašakovej a za spev a hru na gitare Jankovi Šašakovi. Všetci pevne veríme, že deti neočahnú vo viere a na tento úmysel sa budeme za nich modliť a sprevádzať ich.

Na začiatku letných prázdnin sa začal **detský letný kresťanský tábor v Kultúrnom dome v Sokoli** v termíne od 7. júla do 10. júla. Tohtoročný tábor mal názov *Poklad v srdci*. Zúčastnilo sa ho 66 detí z našej farnosti i z mesta a okolia. Na začiatku sa predstavili animátori s organizátormi v scénke Asterix a Obelix, ktorí boli aj hlavnými postavami tábora. Následne sa rozdelili deti do skupiniek na čele s animátormi. V každej skupinke boli traja animátori. Skupinky mali aj svoje názvy, aby sa vedeli rozlíšiť. Prvá skupinka boli Termixovia tmavo zelenej farby, Šmolfixovia modrej farby, Kecalixovia fialovej farby, Plameňomixovia žltej farby, Ninjovia svetlozelenej farby, Hyperaktonix-Pokemonixovia oranžovej farby. V programe nechýbala diskotéka, súťaže a futbalový turnaj. V stredu popoludní to bola súťaž Rímánia vzali poklad a vo štvrtok predpoludním sa deťom podarilo vybojovať poklad späť. Popoludní sa začalo s prípravou na záverečnú sv. omšu, po ktorej nasledovalo záverečné vyhodnotenie a ukončenie tábora. Kvôli stredajšiemu nepriaznivému počasiu došlo k presunutiu súťaží do Kultúrneho domu. Každý večer nechýbala sv. omša pred večerou. O hladné žalúdky sa starali výborní kuchári a kuchárky na čele s pánom Milanom Tóthom. Už sa deti tešia na budúcoročný tábor a prajeme im ešte pekné a požehnané prázdniny, či už doma u starých rodičov alebo v zahraničí.

Zatiaľ sa s Vami lúčime a s novými informáciami sa opäť po čase prihlásime v ďalšom vydaní Kosceľanky.

Mgr. Pavol Kopčo

V minulom čísle sme sa oboznámili s vyhliadkovou vežou pri Čižatíciach, tentoraz nepôjdeme ďaleko a povieme si niečo o bitke na rozhanovskom poli a s ňou spojené múzeum Bitky pri Rozhanovciach, pamätný obelisk v Rozhanovciach, prameň Karola Róberta a Chodník stredovekého času pri Beniakovciach.

Múzeum bitky pri Rozhanovciach a Chodník stredovekého času v Beniakovciach

15. júna 2012 sme si pripomenuli jeden významný dátum, ktorý zasiahol nielen do osudu Košíc, ale aj Uhorska i Európy. V tento deň uplynulo 700 rokov od najväčšej bitky, aká sa v stredoveku udiala na území dnešného Slovenska od čias tatárskeho vpádu. Išlo o bitku pri Rozhanovciach, ktorá je osobitne dôležitá najmä z pohľadu Košíc.

Práve na rozhanovskom bojovom poli sa zrodil dnešný význam mesta Košice. Košickí mešťania sa vtedy postavili na stranu kráľa Karola Róberta, ktorý aj vďaka nim zvíťazil nad Omedejovcami z rodu Aba a tým zvládol nielen tento pamätný boj, ale aj rozhodujúci zápas svojho panovníckeho mandátu. Kráľ na pomoc Košičanov nikdy nezabudol, mestu udelil veľa výsad, rovnako tak konal jeho syn Ľudovít I. Veľký, vďaka čomu začal hospodársky a kultúrny význam mesta rásť.

Medzi trvalé pripomienky tejto bitky môžeme zaradiť aj vydanie slovenskej poštovej známky, ktorej autormi sú Dušan Kállay a Rudolf Cigánik.

Slávnú bitku pripomína v Rozhanovciach pri obecnom úrade pamätník zo spišského travertínu od kameňosochárov Ladislava Staňa st. a Ladislava Staňa ml. z Valalík, ktorý odhalili pri 700. výročí udalosti.

Záujemcovia môžu nájsť bližšie informácie o bitke hneď vedľa v miestnom múzeu zriadenom v priestoroch obecného úradu. Nachádzajú sa v ňom historické zástavy, symbolická postava Karola Róberta v brnení, obraz známky vy-

danej pri príležitosti okrúhleho výročia, informačné tabule, no záujemcov najviac upúta veľká maketa bojiska s cínovými vojakmi.

Mesto Košice, ktoré bolo hlavným iniciátorom podujatia, nechystá len jednorazové pripomenutie slávnej udalosti, ale jeho cieľom je, aby sa rozhanovské historické bojové pole premenilo na miesto

trvalého návštevníckeho záujmu. K tomu má okrem už spomenutého pamätníka a múzea prispieť aj Chodník stredovekého času, ktorý návštevníkom v širšom priestore bojiska názorne priblíži bitku a jej dobu. V Rozhanovciach a okolitých obciach stoja panely upozorňujúce na stredoveké prelievanie krvi a nad Beniakovcami sa začína samotný chodník, ktorý lemujú mimo spomenutých informačných panelov aj drevené sochy zástavníka Gurkeho, košického mešťana, zrodenie slávy Košíc, Omedejovcov Demetera a Abu Pekného. Chodník vedie lesom k rekreačnej oblasti Košíc - Zelený dvor.

Na ceste z Rozhanoviec na Čižatice sa nachádza prameň Karola Róberta. Všetky miesta chodníka budú doplnené informačnými tabuľami so slovesným a anglickým textom. Historické súvislosti bitky popisuje aj stručná brožúrka. Pri budovaní náučného chodníka, infopanelov a informačnej brožúry spolupracoval s mestom Košice Mgr. Anton Medvec. Všetky texty informačných panelov a brožúr, na ktoré v mieste bojiska natrafíte, sú jeho dielom.

Mgr. Veronika Kopčová

Múzeum bitky v Rozhanovciach... Pozoruhodná je najmä maketa bojiska, tú však odporúčame pozrieť si naživo

Chodník stredovekého času nad Beniakovcami s informačnými panelmi a drevenými sochami poukazuje na okolnosti a priebeh historickej bitky z roku 1312

OSEMSMEROVKA

T	R	Á	V	A	V	A	P	Ú	P	A	R	T	I	A
R	P	R	V	K	Y	P	Ú	O	O	R	V	S	S	T
O	D	A	O	N	L	E	T	O	R	K	B	A	R	O
P	Ť	Č	S	O	P	E	K	Á	R	I	R	R	R	CH
Š	O	Í	T	T	V	S	O	O	E	E	A	O	Y	O
A	V	S	Y	S	I	C	T	A	T	R	Y	D	K	D
T	O	P	O	L	C	E	T	S	A	D	N	O	S	
K	O	R	A	L	H	E	R	T	S	O	P	O	T	K
A	N	P	A	D	L	Ž	O	B	A	K	Č	O	T	O
N	Ú	R	E	P	N	A	Z	I	N	N	K	E	R	K
K	Ó	J	O	L	Á	V	T	E	I	L	I	B	O	R
E	P	L	Á	V	K	A	O	N	A	S	Č	C	F	A
T	I	P	A	R	R	Á	Č	S	E	C	Ú	I	E	J
A	T	O	R	B	O	D	E	K	O	R	L	O	J	E

Najviac chutí oddych... Po vyškrtaní všetkých výrazov zostane 21 písmen, ktoré tvoria dokončenie myšlienky.

ANKETA, ARKIER, BALÓN, BRATIA, DEKOR, DLŽOBA, DOBROTA, DORAST, KLEPOT, KOCÚR, KORAL, KOSTOL, KRAJE, KÚPALISKO, LÚČIK, OBIlie, ODDYCH, ODNOS, ODSKOK, OCHOTA, ORAVA, ORKÁN, ORLOJE, OTOČKA, PARTIA, PASTIER, PEKÁRI, PERÚN, PLÁVKA, POLCESTA, POLIA, PORIADOK, POSOL, POSTREH, POTOK, PRVKY, PSÍČKA, PÚPAVA, PÚTKO, RENTA, ROTEL, ROZTOČE, SLNKO, STOKLAS, STONKA, ŠATKA, ŠPORT, ŠŤAVA, TATRY, TERASA, TRÁVA, TROFEJ, VAŽEC, VPLYV.

Jozef Sabol

Nové záhradníctvo

Medzi obcou Kostolany nad Hornádom a Družstevná pri Hornáde hneď popri štátnej ceste a železnici firma Parkona, s.r.o. na ploche 0,8 ha vybudovala nové stredisko záhradníckych služieb.

Náplňou firmy je predaj okrasných dreív, ovocných stromov, kvetín (letničiek a trvaliek) v širokom sortimente. Ďalej je to predaj trávnatých osív, hnojiva, ochranných prostriedkov a náradia.

Prevádzka slúži širokej verejnosti a je prínosom pre tvorbu životného prostredia a záhradiek v okolí Košíc.

-JK-

Osvetlenie kostola

Naša dominanta – Kostol sv. Štefana sa v noci rozsvietil v krajšej paráde vďaka vylepšenému umiestneniu osvetlenia. Je tak dobre viditeľný aj v noci z každej strany, čo vytvára silný estetický dojem. Skromná rekonštrukcia osvetlenia sa udiala vďaka Občianskemu združeniu Dedinka na čele s Antonom Medvecom, Obecnému úradu Kostolany nad Hornádom a pánovi kurátorovi Imrichovi Redajovi so synom Michalom. Všetkým menovaným patrí poďakovanie za zviditeľnenie dominanty našej obce.

-FÚ-

Pešia púť do svätyne Božieho milosrdenstva v Krakove

V sobotu, 19. 7. 2014 sme v pastoračnom centre na fare privítali pútnikov, ktorí absolvovali pešiu púť na trati Hidasnémeti-Košice-Krakow. Táto púť trvala 9 dní a merala 275 km. Pútnici prešli denne 30 km a cestou sa zastavovali v rôznych farnostiach na občerstvenie. Tohto roku ich bolo 52 a pochádzali z Maďarska, zo Slovenska, aj z Poľska. Vďaka ženám - dôchodkyňam, ktoré napiekli a doniesli na pohostenie koláče, kysnuté aj hnetené a vďaka káve, čaju a minerálkam sme mohli pútnikov pohostiť. Títo boli za to veľmi vďační. Páčila sa im aj fara, hlavne jej nádvorie, ktoré si zvečňovali fotoaparátmi.

Pán Boh zaplať!

-OS-

